

גלינות לעירן כפרשת השבוע

ערוכים בידי נחמה ליבוביץ שנה עשירית

יו"ל ע"י מוסד תורה והשכלה למבוגרים ולנער
הסתדרות נשי מזרח באמריקה

ל"ב א. - י"ד (אסור במות)

ראה (תשי"ג)

ה'ר"י: כי אם אל המקום אשר יבחר... לשום את שמו שמה לשכנו תדרשו ובאת שמה
והבאתם שמה עולותיכם.

ה"א: והיה המקום אשר יבחר... לשכן שמו שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם
עולותיכם וזבחיכם.

ה"ג: ויבן המזבח על עולותיך בכל מקום אשר תראה, כי את במקום אשר יבחר...
רמב"ם הלכות בית הבחירה א הלכה א-ג: מצות עשה לעשות בית לה' מוכן להיות

מקריבין בו הקרבנות... כיון שנכנסו לארץ והעמיד המטבח בגלגל ארבע עשרה סזן
שקבשו וחלקו ומסו באו לסילה ובנו שם בית... וכיסתו עלי חרב ובאו לבנו שם

מקדש וכסמת סמואל חרב ובאו לגבעון ובנו שם מקדש ומגבעון באו לבית עולמים...
כיון שנבנה המקדש בירושלם נאסרו כל המקומות כלן לבנות בהן בית לה' ולהקריב
בהן קרבן ואין שם בית לדורי דורות אל כל בירושלם בלבד ובהר המוריה...

רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות י"ח: כל הקרבנות כלן... מצות עשה להקריבן בבית הבחירה
שנ"י (דב"י י"ב י"ד) "ושם תעשה כל אשר אנכי מצוך"...

המקריב קרבן חוץ לעזרה בסל מצות עשה ועבר על לא תעשה שנ"י (דב"י י"ב י"ג) "השמר
לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה".

ומב"ם מורה נבוכים ג' ל"ב: "סאי אפשר לצאת מן ההפך אל ההפך פתאום; ולזה אי
אפשר לפי טבע האדם שיניח כל מה שהורגל בו פתאום. וכאשר שלח ה' משה רבנו ע"ה

לתתנו ממלכת כהנים וגוי קדוש בידיעתו ית' כמו... כמו שאמר "נידעת היום והשבות
אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל" - ולהנתן לעבודתו כמו שאמר "ולעבדו בכל

לבבכם" ואמר "ואותו תעבדו". והיה המנהג המפורסם בעולם כולו, שהיו אז רבילין
בעבודה הכוללת אשר גדלו עליה להקריב מיני חיים בהיכלות ההם, אשר היו

מעמידים בהם הצלמים ולהשתחוות להם ולקטר לפניהם, - לא גזרה חכמתו ותחבולתו
בדב"ה בזה בכל ברייתו, שיצוינו להניח מיני העבודות ההם כולן ולבטלם, כי אז הלא

הוא שלח יעלה בלב לקבלו, כפי טבע האדם, והוא נוסח תמיד למורגל. והיה דומה אז
לאלו שבאו בביא בזמננו זה שיקרא לעבודת ה' ויאמר: "ה' אלהי אתכם שלא תתפללו

עליו ולא תבקשו תועותו בעת צרה, - אבל תהיה עבודתכם מחשבה מבלתי מעשה!" ומפני
זה השאיר ה' מיני עבודות ההם והעתיקם מהיותם לנבראים ולעניינים דמיוניים שאין

מנות להם לשמו ית' וצונו לו, ית' וצונו לבנות היכלך "ועשן לי מקדש" וסיתה
הזבח לשמו וסיתה הקרבן לו "אדם כי יקרבו מכה קרבן לה'" וסיתהחורו לו

ויקטירו לפניו, והזהיר מעשות דבר מאלה המעשים לזולתו... והגיע החתבולת
בזאת הערמה האלוקית, שנמחה זכר עבודה זרה. והתקיימה המנה הגדולה האמתית

באמתנו והוא מציאות ה' ואחדותו, ולא יברחו הנפשות ויסתוממו בבטל העבודות
ה' הורגלו בהן - ולא נודעו להם עבודות זלתי.

ואני יודע שנפסד תבונה מזה הענין כהכרח בתחילת המחשבה ויכבד עליך ותהאלני
לכך ותאמר לי: "איך יבואו מצוות ופעולות עצומות מבוררות מאד והוסי להם

שנייה והם כולם בלתי מכוונים לעצמם - אבל הם מפני דבר אחר, כאלו הם תחבולה
שעשה ה' לנו להגיע אל כונתו הראשונה. ואיזה מונע היה אצלו לצוות לנו כונתו

הראשונה ויתן לנו יכולת לקבלה? ולא היה צריך לאלו (=הקרבנות) אשר חשבה, שהם
על צד הכונה השנייה? - שמע תשובתי, אשר תסיר מלבך זה הספק האל ואגלה לך אמתה

מה שעוררתיך עליו, והוא שכבר בא בתורה כמו זה הענין בסוה; ויסב דרך...
הוא אמרו (שם י"ג) "ולא נחם אלוקים דרך ארץ מלסתיים... מפני יראת מה שלא

דכמו שהסב ה' אותם מן הדרך הישרה, אשר היתה מכוונת תחילה, מפני יראת מה שלא
היו יכולים לסבלו לפי הטבע, אל דרך אחרת עד שהגיעה הכונה הראשונה - כן צוה

בזאת המצוה אשר זכרנו (=הקרבנות) מפני יראת מה שאין יכולת לנפש לקבלה לפי
הטבע, עד שגיע הכונה הראשונה והיא השגתו ית' והנחת (=עזיבת) ע"ז.

כי כמו שאין בטבע האדם שיגדל על מלאכת עבודת בחמו ובלבניה והזומה...
ואה"כ ירחץ ידיו למעלה מלכלוכם דילתם עם ילידי ענק פתאום - כן אין בטבעו

שיגדל על מינים רבים מן העבודה ומעשים מורגלים (שכבר נטו אליהם הנפשות, עד
שגבו כמוטבל ראשון) ויניחם כולם פתאום.

וכמו שהיה מחכמה ה' להטב אותם במדבר עד שילמדו גבורה (כמו שזרע שהחליבה
במדבר ומעוט הנאות הגוף מרתיצה יולידו הגבורים והמוכס (=הפנוק, הנוחיות)

יולדו מדרך לב, ונולדו גם כן (במדבר) אנשים שלא הרגלו בסמלות ובעבודות;
וכל זמניה במצוות אלוקיות ע"י משה רבנו ע"ה יחנו על פי ה' יסעו...
כך בא עת החליק מן התורה (=תורת הקרבנות) בתחבולה אלוקית, עד שיסארו עם מן

המעשה המורגל, כדי שתעלה בידם האמונת אשר היא הכונה הראשונה...

כאשר היתר זאת העבודה הקרבנות - על גד הלונה הסנייה והזעקה והתפילה וכי
 נהם מן העבודות יותר קרובה אל הכונה הראשונה ההכרחיות הודים בין שני המינים
 הפרט גדול. והוא שהקרבנות הקרבנות אע"פ שהם ילסמו ית' לא יחויב עלינו בכל מק
 ובכל זמן ולא שנעשה היכל באשר יזמן ושיקריב מי שיוזמן - "החמץ ימלא את יד
 - אבל באשר כל זה עלינו והואם צית את אל המקום אשר יבחר ה'" ואין מקריבין
 בולתו אמר "הכמר לך מן העלה עולותך מכל מקום אשר תראה" - ולא יהיה כהן
 בלא זרע המיוחז - כל זה הענין למען זה המין מן העבודות שלא יהיה ממנו אלא
 מה שלא גזרת חכמתו להניחו עגמרי אבל התפילה והתחינה היא מותרת בכל מקום
 ובכל מי שיוזמן וכי הצצית והמורה והתפילין...
 ובעבור זה הענין אשר גלית לך נמצא הרבה בסמרי הנביאים שמוכיחים בני אדו
 על רב השתללותם והתחזקם להביא הקרבנות ובארו להם (הנביאים) ... שה' אינו
 צריך אליהם, אמר שמואל "החמץ לאלוקים כעולות וכזבחים כשמע בקול ה'" (סמ'
 א' ט"ו) ואמר ישעיה (א') "למה לי רב זבחיכם".

1. אמר הקרבה בכל מקום לכאורה תמוה מאד. למה?
 2. מה טעם צותן הרמב"ם לאסור זה?
 3. מהו לדעת הרמב"ם הטעם שנחנה תורה השות להפעל בכל מקום ולא נחנה רשנה
 להקריב לה' בכל מקום.
 4. המוכל למצוא טעם בוסף לאסור זה, מלמד האמור נרמב"ם?
 5. מה טעם ראתה החורה צורך לחזור ולטלל אסור זה במדקנו?

הטאלות המסומנות א קצנת והמסומנות אא יסות ביותי. ענה כפי בחירתך,
 טאלות והטובות נא לסלוח לנוטה ליבוכיץ, קריית מסה, ירוסלים.